

VSE POTI VODIJO V RIM

Rim

Pot zakoncev Hahn
v katoliško Cerkev

SCOTT IN KIMBERLY HAHN

*V***SE POTI VODIJO V RIM** *Rim*

SCOTT IN KIMBERLY HAHN

ZALOŽBA
DRUŽINA

Vsebina

Predgovor	7
Uvod	9
1. Od zibelke do Kristusa	11
2. Od cerkvene službe do poroke	23
3. Novo pojmovanje Zaveze	35
4. Kako sva poučevala in živela zavezo kot družina	55
5. Scottovo iskanje Cerkve	72
6. Ko človek pride domov – v Rim	100
7. Težave v mešanem zakonu	111
8. Romantična ponovna združitev	133
9. Katoliško družinsko življenje	181
Sklep	193
Spremna beseda (napisal Peter Kreeft)	201

Uvod

Zahvaljujeva se Bogu za milost, ki nama jo je naklonil, da sva se spreobrnila k Jezusu Kristusu in h Katoliški Cerkvi, ki jo je On ustanovil; samo največja Božja milost nama je namreč lahko omogočila, da sva našla svojo pot domov.

Jaz, Scott, se Bogu zahvaljujem za Kimberly, drugo največjo milost v mojem življenju. Po njej mi je Bog razkril resničnost svoje zavezne družine; in medtem ko sem sam ves prevzet s teorijo, jo Kimberly prevaja v prakso in s svojim življenjem polna veselja predstavlja pot, po kateri prihaja tretja največja Božja milost, najini otroci Michael, Gabriel, Hannah in Jeremiah. Gospod je s temi tremi milostmi pomagal temu domišljavemu svetopisemskemu detektivu (»Kolumbu teologije«) razrešiti uganko katolicizma – s prihodom domov.

To popotovanje se je v resnici začelo kot kakšna detektivska zgodba, a je kmalu postalo bolj podobno grozljivki, končalo pa se je kot krasna ljubezenska zgodba – ko je Kristus odstrl pajčolan s svoje neveste, Cerkve. (Mimogrede, te tri vrsti zgodb je vredno imeti v mislih, ko boste prebirali to knjigo.)

Jaz, Kimberly, se zahvaljujem Bogu za svojega ljubega moža Scotta. Božji klic, naj me hrani in neguje z Božjo besedo in ljubi z Božjo milostjo (Ef 5,29), je namreč vzel resno. Pot naši družini, da bi bila sprejeta v Cerkev, je pripravi-

tako, da jo je tlakoval s svojim življenjem – svojo izobrazbo, sanjami, poklicno potjo – vsemu se je odpovedal za nas, saj je sledil Kristusu, ne oziraje se na ceno.

Kakor Scottovo romanje je tudi moje spreminjalo svojo barvo in ton, kakor se spreminjajo letni časi. In prav nič se mi ni sanjalo, koliko bo trajalo od poletja do pomladi.

1

Od zibelke do Kristusa

Scott:

Bil sem najmlajši od treh Hahnovih otrok, rojenih Molly Lou in Fredu Hahnu. Krščen sem bil v prezbitarijski cerkvi in vzgojen v družini, ki se je opredeljevala za protestantsko. Cerkev in vera sta v mojem in v življenju moje družine igrali le malo pomembno vlogo, pa še to bolj zaradi družabnih razlogov kot zaradi kakšnega globokega prepričanja.

Spominjam se, kdaj sem šel zadnjikrat v očetovo cerkev. Duhovnik je pri pridigi govoril o vseh svojih dvomih glede Jezusovega rojstva iz Device Marije in vstajenja njegovega telesa. Sredi te pridige sem preprosto vstal in odšel iz cerkve. Spominjam se, kako sem si mislil: »Nisem sicer povsem prepričan, v kaj verjamem, a sem vsaj dovolj pošten, da se ne postavim pred množico in ne napadam stvari, ki naj bi jih učil.« In spraševal sem se: »Zakaj ta človek preprosto ne zapusti svojega poklica duhovnika v prezbitarijski cerkvi in se ne odpravi nekam, kjer pač verujejo, kakor on?« Takrat se mi še sanjalo ni, da sem bil priča dogodka, ki je kasneje postal moja lastna prihodnost.

Karkoli sem že tedaj počel, naj je bilo prav ali narobe, vse sem počel s strastnim navdušenjem. Kot značilen najstnik sem se povsem prenehal zanimati za cerkev, zelo pa me je začel zanimati svet. Tako sem se kmalu znašel v hudih težavah; prislužil sem si oznako prestopnika in se znašel pred sodiščem za mladoletnike. Obtožen sem bil različnih stvari

in grozila mi je enoletna kazen v poboljševalnici. Z lažmi sem si komaj komaj priboril samo šest mesecev pogojne kazni. Za razliko od mojega najboljšega prijatelja Davea sem se tedaj zgrozil nad tem, kam stvari peljejo. Vedel sem, da se mora nekaj spremeniti. Moja življenjska pot je vodila strmo navzdol in sam nisem imel nobenega nadzora nad svojim življenjem.

Dave je bil malomarno brezbrizen. Vedel sem, da je fant katoličan. Ko se je hvalil, kako je lagal duhovniku pri spovedi, se mi je zdelo, da je s tem vse povedano. Kakšna hinavščina! Rekel pa sem mu lahko le: »Dave, izredno sem vesel, da se meni nikoli ne bo treba spovedovati mojih grehov duhovniku.« Kako malo sem tedaj vedel.

V prvem letniku nižje gimnazije je Gospod na mojo pot poslal Jacka, študenta z univerze. Jack je bil voditelj cerkvene organizacije Mlado življenje, ki je bila ustanovljena, da bi približala evangelij mulcem, ki niso hodili v cerkev, kakršen sem bil jaz in moji prijatelji. Jack nam je postal dober prijatelj in naše razmerje mi je veliko pomenilo. Z nami je igral košarko in po pouku postaval z nami naokrog, potem pa nas je s svojim kombijem razvozil po domovih.

Ko me je nekoliko bolje spoznal, me je Jack povabil na srečanje Mladega življenja. Vljudno sem odgovoril: »Hvala, ampak res ne bi.« Nobenega namena nisem imel hoditi na nekakšna verska srečanja, pa čeprav niso bila cerkvena.

Nato je Jack omenil, da bo na srečanje prišla tudi neka deklica, Kathy po imenu. Nekako je bil moral izvedeti, da je bila Kathy slučajno dekle, ki sem jo tedaj poskušal osvojiti. Tako sem mu odgovoril: »Bom še malo razmislil.« On pa mi je še povedal, da na njihovih srečanjih igra eden najboljših kitaristov v Pittsburghu, tip, ki se je imenoval Walt, in da potem vedno še ostane nekaj časa in preigra glasbo z vsemi

kitaristi na srečanju, ki jih to zanima. Ravno tisto leto, in Jack je to prav dobro vedel, je kitara postala tako rekoč moja religija, zaradi katere sem opustil vse druge, manjvredne opravke. S tem bom vsaj imel dobro opravičilo za prijatelje, zakaj sem šel na srečanje Mladega življenja.

In tako sem šel. Nekaj časa sem klepetal s Kathy, igral sem kitaro z Waltom, ki je bil resnično izvrsten kitarist. Pokazal mi je tudi nekaj novih prijemov. Naslednji teden sem spet prišel – pa še naslednji in še naslednji.

Vsak teden je imel Jack govor, v katerem je oživil eno od evangelijskih zgodb o Jezusu. Potem pa nas je izzval z osnovnim sporočilom evangelija: mi smo grešniki, ki potrebujemo odrešenje, Kristus pa je umrl na križu, da bi zadostil za naše grehe. Če želimo biti odrešeni, ga moramo sami izbrati za svojega osebnega Gospoda in Odrešenika – to ni samo po sebi umevno. Poslušal sem ga, a vse skupaj name ni napravilo posebnega vtisa.

Približno mesec dni kasneje me je Jack povabil na duhovne vaje. Rekel sem mu: »Ne, hvala, imam drugačne načrte!« On pa mi je povedal, da bo tam tudi Kathy – in to ves konec tedna. Bil je bister poba. Moji »drugačni načrti« so lahko tudi počakali.

Govornik na duhovnih vajah je evangelij razlagal na zelo preprost način, ki pa ti je dal misliti. Prvi večer nam je rekel: »Poglejte križ. In če ste v skušnjavi, da bi svoje grehe jemali zlahka, ga, prosim, ostro, dolgo opazujte.« In pripravil me je do tega, da sem prvič v življenju spoznal: ja, prav moji grehi so Jezusa pribili na križ.

Naslednji večer nas je izzval nekoliko drugače. Rekel nam je: »Če ste v skušnjavi, da bi Božjo ljubezen jemali zlahka, še enkrat pogledjte križ, zakaj prav Božja ljubezen je Kristusa poslala tja za vas.« Do tistega trenutka sem imel

Božjo ljubezen za nekaj osladno čustvenega. V križu pa lahko vidimo karkoli, samo osladne čustvenosti ne.

Mož nas je nato povabil, naj se izročimo Kristusu. Opazoval sem množico svojih vrstnikov okoli sebe, ki so se vsi odzvali na ta klic, sam pa sem ostal zadržan. Mislil sem si: nočem, da me zdaj vsega prevzamejo čustva. Počakal bom. Če je vse tole resnično nocoj, bo resnično tudi še čez en mesec. In tako sem odšel domov, kakršnokoli odločitev, da bi svoje življenje posvetil Kristusu, pa sem odložil na kasnejši čas.

Na duhovnih vajah sem si bil nabavil dve knjigi. Neke noči, kakšen mesec kasneje, sem prebral *Vedi, zakaj veruješ*, ki jo je napisal Paul Little, in nekaj odlomkov iz knjige *Pravo krščanstvo* C.S. Lewisa. V teh knjigah sem našel odgovore na številna vprašanja glede evolucije, obstoja Boga, možnosti pojavljanja čudežev, Jezusovega vstajenja in verodostojnosti Svetega pisma, ki sem si jih takrat zastavljal. Okrog dveh zjutraj sem ugasnil luč, se obrnil v postelji in molil: »Gospod Jezus, grešnik sem. Verujem, da si umrl, da bi me odrešil. Od tega trenutka bi ti rad posvetil svoje življenje. Amen.«

Nato sem zaspal. Nobenih angelskih zborov ni bilo ne zvokov trobent niti poplave čustev. Vse skupaj je bilo tako preprosto, nič posebnega – a ko sem naslednje jutro zagledal obe knjigi, sem se spomnil svoje odločitve in molitve. In vedel sem, da se je nekaj spremenilo.

Da se je nekaj spremenilo, pa so opazili tudi moji prijatelji. Moj najboljši prijatelj Dave, ki je bil eden najbolj priljubljenih mulcev v šoli, je ugotovil, da nočem več jemati mamil skupaj z drugimi. Potegnil me je na stran in mi rekel: »Brez zamere, Scott, ampak nočemo, da bi se še naprej družil z nami. Jaz in drugi fantje mislimo, da si policijski vohun (za boj proti mamilom, op. p.).«

7

Težave v mešanem zakonu

Scott:

Začeli so me klicati radovedni prijatelji. Značilen pogovor se je odvijal nekako takole:

»Scott, pravkar sem slišal nadvse zlobne govorice – a saj vem, da ne morejo biti resnične. Pravijo, da si postal katoličan!«

In jaz sem odgovoril: »Ja, si lahko predstavljaš!? Po Božji milosti sem postal katoličan in ne morem se dovolj zahvaljevati Bogu za to.«

Potem se je pogovor navadno precej nenadoma končal: »A, tako. No, Scott, glej, da boš povedal Kimberly, da ji pošiljam svoje molitve in pozdrave.«

Nekako sumim, da so v resnici želeli reči, da pošiljajo svoje sožalje. Glede na to, kako so gledali name in se do mene vedli, bi bilo popolnoma vseeno, tudi če bi umrl in bi na moje mesto prišel papistični slepar.

Prej dobri prijatelji so se mi odtujili. Člani družine so postali molčeči in so se odvrčali od mene. Eden od mojih študijskih kolegov – predan evangeličan – je čez noč postal moj bivši prijatelj.

Najbolj smešno pri vsem tem je bilo, da sem bil še do nedavna mnogo bolj protiKatoliško usmerjen kot vsi ti ljudje. Večina med njimi samih sebe pravzaprav sploh ni imela za protikatoličane, vseeno pa najbrž niti z očesom ne bi trenili, če bi jaz prestopil k luteranom ali metodistom. Zdaj pa sem se zaradi njihovega vedenja začel počutiti kot gobavec.

Nihče ni niti enkrat pokazal niti najmanjšega zanimanja za pogovor, kaj šele za razpravljanje. Moji razlogi sploh niso bili pomembni, kajti storil sem bil nekaj nezaslišanega. Zagrešil sem umazan, izdajalski zločin.

Vse bolečine in osamljenost pa se niso mogle niti primerjati z veseljem in močjo, ki mi ju je prinašala zavest, da izpolnjujem Božjo voljo in poslušam Njegovo besedo. Vse moje žrtve so se zdele zanemarljive v primerjavi s pravico, da vsak dan hodim k maši in prejemam sveto obhajilo. Spoznal sem tudi, da lahko svoje trpljenje združim s Kristusovo evharistično žrtvijo in da je to zelo učinkovito in prinaša obilo tolažbe. Vse to me je potegnilo v globoko zaupnost z našim Gospodom in našo Gospo. In bolečina je to romanco delala še bolj resnično.

S Kimberly pa sva v tem času prestajala nadvse hude trenutke. Minevali so dnevi in celo tedni, ne da bi skupaj doživela karkoli duhovnega. Prav nič je ni zanimalo, da bi ji pripovedoval o prednostih, ki jih prinaša vsakodnevno obhajanje maše in premišljevanje skrivnosti rožnega venca. Moje duhovno življenje je izrazito napredovalo, moj zakon pa je enako hitro nazadoval. Posebno boleč je bil spomin na to, kako sva še pred nedavnim skupaj opravljala različne duhovne službe in ob tem preživljala izredno bogate trenutke. Večkrat sem se spraševal, ali bo sedaj vedno tako, kakor je. Bo najin zakon sploh mogel preživeti to obdobje preizkušnje in trpljenja?

Samo Gospodovo milostno delovanje po zakramentu zakona naju je držalo skupaj, o tem sva bila oba prepričana. Nekoč sem slišal nekega duhovnika reči: »Zakon ni težak; le po človeško je nemogoč. Zato ga je Kristus na novo ustanovil v obliki zakramenta.«

Kimberly je še naprej upala, da se bo od nekod pojavil nekdo, ki me bo poskusil spametovati. Za srečanje z nama

se je odločil kalvinistični pastor, ki se je pisal Wayne. Po nekaj štiriurnih srečanjih je rekel Kimberly: »Papež bo Scotta kmalu izobčil, ker se preveč drži Svetega pisma.«

»Kje pa so Scottove šibke točke?«

»Tega pa ne vem. Vsi njegovi dokazi in trditve imajo podlago v Svetem pismu in zavezi. Niso pa katoliški. Ne morejo biti.«

Sumil sem, da Kimberly na tihem zanima, koliko je katolištvo lahko osnovano na Svetem pismu, ni pa bila pripravljena tovrstnih »dvomov« zaupati meni. Prispela sva do točke, ko se skoraj nisva mogla o ničemer pogovarjati, ne da bi naju ob tem zaneslo v znanstvene spore. In večina poskusov, da bi se odkritosrčno pomenila o najinih medsebojinih razlikah, se je končala z zagrenjenostjo in razočaranjem.

Kimberly sem nagovarjal, naj bi poslušala pogovore, ki sem jih imel z drugimi ljudmi o spornih vprašanjih v katoliški doktrini. Takšen posreden pristop se je izkazal za mnogo manjše breme najinemu razmerju, kakor če sva se o tem pogovarjala sama.

Da bi pobegnil pred napetostmi doma in pritiski študija, sem v svoji župniji, župniji sv. Bernarda, vsak teden vodil svetopisemski krožek. Monsinjur Bruskewitz mi je bil v izjemno oporo – seveda, saj so prav njegove odlične pridige v župljanih vzbujale lakoto po Svetem pismu. V veliko spodbudo mi je bilo videti – Kimberly pa slišati –, kako nenasitna je ta njihova lakota po Svetem pismu. Bila je izredno prijetna naloga in možnost, ko sem lahko svojim novim katoliškim bratom in sestram odstiral Božjo besedo in z njimi delil zaklade vere Cerkve. Ko sem nekoč končal s posebno navdušujočim poglavjem »Svetopisemska razlaga odpustkov«, je nek starejši župljan, Joe, izjavil: »Ja, res mora včasih priseljenec kaj razložiti domorodcem.«

Nekaj mesecev po tem, ko sem bil sprejet v Cerkev, me je obšla senca dvoma: ne, ali sem storil napak, ker sem postal katoličan, temveč ali nisem nemara storil samomora na poklicnem področju, saj zdaj nisem imel več nikakršne možnosti za zaposlitev. Kako naj, sem razmišljal, konec koncev, iz mojstra evangeličanske teologije postanem najnižji vajenec v katoliškem nauku? Pa ne, da me preučevanje katoliške teologije ne bi navduševalo in očaralo; nisem pa videl nikakršnih možnosti, kako bi lahko s tem služil kruh za svojo družino.

Poklical sem svojega očeta v Pittsburghu, ki je tam še vedno vodil družinsko podjetje Helm in Hahn. To je bilo majhno podjetje za oblikovanje in izdelovanje nakita. Pred nekaj leti je bil zaposlil mojega starejšega brata Fritza. Upal sem, da bo imel kaj prostora za še enega pomočnika iz družine.

»Poslušaj, oče, imaš slučajno kakšno delo v trgovini za nekdanjega evangeličanskega teologa?«

Nekaj časa je molčal, potem pa z glasom, ki je razodeval veliko obžalovanje, rekel: »Scotty, z največjim veseljem bi te sprejel, da bi delal z nami. Saj to tudi sam veš. Ampak trenutno te ne bi mogel plačevati. Na tem koncu ljudem ne gre prav dobro in posel z nakitom po vsej deželi upada. Pri vsaki stvari moramo varčevati in zatiskati pas. Zelo mi je žal, sine.«

»Že dobro, oče. Samo nadejal sem se, da bom morda pri tebi našel delo, da bi mogel vzdrževati družino.«

»Kaj pa govoriš, Scotty? Dobro se spominjam, da sem slišal ravnatelja tvoje gimnazije reči, kako si želi, da bi se ti čimprej mogoče vrnil tja in začel poučevati teologijo. In kaj je s tvojimi profesorji na Gordon-Conwellu? Ali te niso poslali študirat za doktorat, da bi se potem lahko tudi k njim vrnil poučevat?«

»Ja, oče, vse to drži, a to je bilo, preden sem postal katoličan. Zdaj pa sem na obeh koncih *persona non grata*. Nikomur ne bi niti na misel padlo, da bi zaposlil takšnega papeževskega odpadnika.«

»Hudo mi je to slišati, Scotty. Nekaj bi ti pa vseeno svetoval. Nikar še ne dvigni rok od teologije. Z veliko ljubeznijo jo študiraš in z velikim darom jo poučuješ. Na tvojem mestu bi se je še nekaj časa držal.«

Hvala Bogu za očetovo modrost.

Bolj kot karkoli drugega me je grizlo to, da sem imel vedno večjo družino, ki bi jo moral vzdrževati, nisem pa imel več poklica, s katerim bi to lahko počel. Začelo se mi je svitati, da morda nikoli ne bom imel dovolj časa, da bi se lahko dobro naučil latinščine, kaj šele, da bi prebral vse spise Tomaža Akvinskega, Bonaventure, Cajetana,* Bellarmina in vseh drugih biserov. Kako bi sploh kdaj lahko poučeval Katoliško teologijo?

Pomoč in tolažbo sem dobil z dveh koncev. Prva stvar je bil moj dodiplomski študij filozofije v gimnaziji Grove City, kjer sem se močno poglobil v filozofijo svetega Tomaža in se nad njo izredno navdušil. Kljub svojim tedanjim protikatoliškim pogledom sem spoznal dobro stvar, kadar sem naletel nanjo, in v mojih očeh se s Tomažem Akvinskim ni mogel nihče primerjati. Karkoli izrazito katoliškega sem našel v njegovih spisih, sem seveda izpustil. (Mislil sem si, ubogi Tomaž, rodil se je bil prezgodaj, mnogo prezgodaj, da bi ga mogla voditi Luther in Calvin.) Vseeno pa sem njegove filozofske spise, predvsem njegovo metafiziko, oBoževal, in si sčasoma pridobil nekoliko nenavaden in neprijeten sloves »evangelikičanskega tomista*«.

Tolažbo pa sem prejemal še od nekod; prijazen, star duhovnik, knjižničar semenišča Svetega Frančiška, oče Ray

Fetterer, se je usmilit ubogega prezbiterijskega podiplomskega študenta, ki si je z branjem utiral pot v Cerkev. Kadar koli se je v okolišu zaprl kakšen katoliški samostan, gimnazija ali fakulteta, so njihovo knjižnico poslali očetu Fettererju v nadškofijsko semenišče, da je vse knjige uredil in shranil v kleti.

Desetine tisočev starih knjig o teologiji, Svetem pismu, filozofiji, zgodovini in literaturi je končalo na njegovih policah, kjer so tisti, ki jih je to zanimalo, lahko brskali po njih in jih kupovali po smešno nizkih cenah, ki jih je postavljala stari človekoljubni duhovnik. To zlato jamo sem našel povsem po naključju; zanjo namreč ni bilo oglasov in le redko je bila odprta – navadno le po predhodnem dogovoru. V enem letu sem si tako nabral dobesedno cele gore zabojev, polnih knjig; in ker je bil tako sočuten do mojega neprijetnega položaja, sem plačeval le del že tako ali tako nizke cene, ki jo je navadno postavil. Vse skupaj je bilo zame, kakor bi se mi uresničevale sanje – po Božji milosti, dobri volji duhovnika in slabi sreči samostana!

Za nekaj sto dolarjev sem tako prišel do tisočev knjig, med njimi so bila tudi klasična dela, kakor je Blackfriarsova izdaja dela svetega Tomaža Akvinskega »*Summa Theologica*« (v latinščini in angleščini) v šestdesetih knjigah, dobra dva ducata knjig *Del kardinala Johna Henryja Newmana*, izvrstno delo *Dictionnaire de theologie catholique* v petnajstih ogromnih knjigah, stara *Katoliška enciklopedija*, *Nova Katoliška enciklopedija*, stotine knjig z opombami k Svetemu pismu, pisem cerkvenih očetov in na desetine zelo dragih teoloških revij, kot so *The Thomist*, *Theological Studies*, *Communio*, *American Ecclesiastical Review*, *Catholic Biblical Quarterly*, *Revue biblique*, *Biblica* in *Vetus Testamentum*. Po Božji milosti sem postal lastnik svoje knjižnice katoliške teologije,

Spremna beseda

Scott in Kimberly Hahn ter pričujoča zgodba o njunem življenju in spreobrnjenju predstavljajo eno prelepih, svetlo sijočih zvezd na nebu upanja v naših obupanih časih. Gre za zgodbo, kakršne se v današnji ameriški Cerkvi vedno pogosteje porajajo kot zvončki, ki rinejo izpod spomladanskega snega.

Zgodbe o spreobrnjenju so si med seboj zelo različne – kakor snežinke, kakor prstni odtisi. Prav vse pa so pretresljive. Edina zgodba, ki je še bolj pretresljiva od tiste o spreobrnjenju v Kristusovo Cerkev, je zgodba o spreobrnjenju h Kristusu samemu. A oboje – postati kristjan in postati katoličan – sta le dva koraka na isti poti, v isto smer, podobno kakor rojstvo in odraščanje. Ta knjiga izvrstno potrjuje to resnico.

Vsaki zgodbi o spreobrnjenju je vredno prisluhniti zaradi notranjih bojev, ki se odvijajo ob človekovem iskanju Stvarnika in Stvarnikovem iskanju človeka. Vendar pa nas vsaka takšna zgodba ne prikuje in ne pomete z nami kot mogočna reka. Pričujoča zgodba to stori. Štiri razloge sem našel, zakaj je ta knjiga tako nepopisno odlična.

Prvič, avtorja sta preprosto izredno pametna, jasno razmišljujoča in neizpodbitno prepričljiva. Ne bi želel biti protikatoličan in se zaplesti v razpravo z njima!

Drugič, gojita strastno ljubezen do resnice in poštenosti. Za neumnost ne moreta razglasiti ničesar, razen neumnosti same.

Tretjič, pišeta preprosto, jasno, dobrohotno, z usmiljenjem, zdravim razumom, navdušenjem in veseljem.

Četrtrič, sta prijetna in čudovita človeka, ki z veseljem delita svojo izkušnjo in zaklad, ki sta ga našla. Ko ju boste v knjigi, ki jo imate v rokah, spoznavali, boste odkrili, da sta nerazložljivo, a povsem nedvomno, vredna popolnega zaupanja. Hebrejci to imenujejo *emeth*. Ko se ju dotaknete, veste, da ste se dotaknili resnice.

Obstajajo pa tudi verski razlogi, zakaj je ta knjiga tako močna.

Eden od njih je očitna ljubezen do Kristusa. Tako preprosto je to.

Drugi je ljubezen do Svetega pisma in poznavanje Svetega pisma. Za nobenega katoličana na vsem svetu ne vem, ki bi bolje poznal in uporabljal Sveto pismo.

Tretji je njuno povezovanje tradicionalne svetopisemske in katoliške pravovernosti z osebnostjo in občutljivostjo sodobnega človeka, ki ju dela tako podobna Kristusu. Ali z drugimi besedami, njuna ljubezen do resnice *in* človeka, do snovi in učenca. Ta dvojna ljubezen je najpomembnejša skrivnost resnično dobrih učiteljev.

Končno je tu še njuno teološko osredotočenje na družino, tako biološko kot duhovno (Cerkev kot družina). Tudi ta nauk, kakor prav vsa modrost Cerkve, najlepše zaživi in dobi svojo pravo veljavo, ko jo skušajo ogroziti krivoverstva, ki jo zanikajo. Danes je ta temeljna ustanova vse človeške in Božje družbe napadana in zdi se, da umira prav pred našimi očmi. A prišla sta dva vojščaka v vojski nadangela Mihaela, ki se bori proti temu zadnjemu napadu. In potek bitke se je zaokrenil in morje modrosti Cerkve se pripravlja, da poplavi, izpere in očisti našo deželo vsega onečaščenja. Scott in Kimberly sta dva zgodnja valova te očiščujoče plime.

Nobene kasete ameriški katoličani danes ne iščejo in bolj zaneseno ter množično ne poslušajo, kakor Hahnove kasete. Zdaj pa je pred nami njuna celotna zgodba. In duhovna usta, ki jo bodo sprejemala, bodo odprta tako široko kakor kljun taščice.

Peter Kreeft

Scott in Kimberly Hahn
VSE POTI VODIJO V RIM

Naslov izvirnika: Rome Sweet Home, Our Journey To Catholicism

© izvirnika: Ignatius Press

© za slovensko izdajo: Družina d. o. o., 2024

Prenovljena izdaja

Prevod: Marko Dobravec
Jezikovni pregled: Mira Dobravec
Oblikovanje in prelom: Pavla Bonča
Izdala in založila: Družina d. o. o.
Zanjo: Tone Rode
Tiskano po naročilu

Tiskano v Sloveniji
Ljubljana 2024

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111(73)-94
27-767

HAHN, Scott

Vse poti vodijo v Rim / Scott in Kimberly Hahn ; [prevod Marko Dobravec]. -
Prenovljena izd. - Ljubljana : Družina, 2024

ISBN 978-961-04-1140-6
COBISS.SI-ID 212857091

Knjiga *Vse poti vodijo v Rim* Kimberly in Scotta Hahna je ganljiva in navdihujoča pripoved o njuni duhovni poti, ki je zaznamovana z ljubeznijo do resnice, poglobljenim raziskovanjem vere ter življenjskimi izzivi. Scott Hahn, ugleden protestantski teolog, in njegova žena Kimberly sta bila na začetku predana protestantizmu, a ju je njuno iskanje resnice pripeljalo do nepričakovanega obrata – spreobrnitve v katoliško vero.

Z iskrenostjo in čustveno globino **Kimberly in Scott** opisujeta težke preizkušnje in notranje boje, s katerimi sta se soočala na poti spreobrnjenja. Scottovo vedno večje občudovanje katoliškega nauka je predstavljalo izziv za njuno zakonsko zvezo, saj je Kimberly ostajala trdno zavezana protestantizmu. Vendar pa sta s pomočjo molitve, raziskovanja in medsebojne ljubezni postopoma našla skupno pot, ki ju je pripeljala do Rima.

Knjiga razkriva globoko osebno izkušnjo iskanja Boga in vere, obenem pa ponuja intelektualno in teološko analizo, ki bralce vodi skozi ključne katoliške doktrine, kot so evharistija, svetništvo in avtoriteta Cerkve. *Vse poti vodijo v Rim* je navdihujoča pripoved o vztrajnosti, preizkušnjah in duhovnem razsvetljenju, ki nagovarja vse, ki iščejo resnico in smisel v svojem življenju.

Vse poti vodijo v Rim

24,90 EUR

ZALOŽBA
DRUŽINA

